

[Nybøe Andersen.]

end nogen sinde tror jeg, at det under denne konflikt har været en almindelig opfattelse i befolkningen, at en sådan omfattende konflikt på arbejdsmarkedet, der sætter det meste af vor produktion i stå, er i afgørende strid med det moderne samfunds struktur. Vi er jo så afhængige af hinanden indbyrdes i dette samfund, at en ikke-indblandet tredjepart i virkeligheden kan blive ramt lige så hårdt som de to direkte stridende parter på arbejdsmarkedet, og vi har oplevet, hvordan det har medført skarpe og beklagelige reaktioner af forskellig art. Vi oplever jo i det hele taget en uheldig tendens til, at selvtægt breder sig som en ond cirkel fra den ene gruppe til den anden og også ofte optræder på den mest uventede måde.

Vi oplever også, at hævdvundne sondringer, f. eks. sondringen mellem, hvad der er lovlige, og hvad der er ulovlige konflikter, bliver mere og mere svære at fastholde og få respekteret. Den omstændighed, at en så landsomfattende og skadelig konflikt, som vi nu har, kan være fuldt lovlige, er nok svært at forstå for mange mennesker, og det kan virke demoraliserende og forvirrende på folk, der føler, at de har noget at aktionere for, men som får deres aktion stemplet med rette som ulovlig. Også sondringer mellem, hvad der er livsvigtige områder, og hvad der er ikke-livsvigtige områder, bliver mere og mere flydende og uklare.

På den baggrund hilser venstre med tilfredshed, at arbejdsmarkedets parter nu har besluttet, at de igennem et udvalg vil drøfte fremtidige forhandlingsformer med henblik på, at forhandlingerne i fremtiden kan finde sted, som der står, på en tidssvarende måde. Vi håber, at det må blive begyndelsen til et arbejde, der fører frem til, at den konflikt, vi nu oplever, er den sidste landsomfattende arbejdskonflikt.

Vi har også med tilfredshed noteret os, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening er enige om at opfordre regeringen til at nedsætte en kommission vedrørende pristalsreguleringens fremtid, en bredt sammensat kommis-

sion, der skal finde ud af, om dyrtidsreguleringen kan afløses af en anden form for lønregulering. Jeg ville gerne bede statsministeren om her i tinget at give udtryk for en vurdering af den opfordring, som parterne har rettet til ham, og — forhåbentlig — bekræfte, at det er statsministerens agt at følge denne opfordring.

Jeg skal videre sige, at vi finder det tilfredsstillende, at parterne selv er enige om at gøre noget for at nedbringe fraværet på arbejdspladserne og derved reducere de omkostningsfordyrende virkninger af sygedagpengereformen. Det er vel en indirekte anerkendelse fra LOs side af, at denne reform alligevel kommer mæglingforslaget ved.

Der er altså en række ting, man kan være tilfreds med i det mæglingforslag, der nu foreligger. Til gengæld må man erkende, at det forlig, der vel bliver resultatet, nok er op til et par procent dyrere end normale overenskomstafslutninger her i landet. Jeg vil i den anledning gerne spørge økonomi- og budgetministeren, om han mener, at dette forhold vil påvirke regeringens skøn over den kommende tids udvikling; jeg tænker dels på prisudviklingen og efterspørgselspresset i samfundet, spørgsmålet, om man kan frygte sådanne forskydninger i indkomstforholdene, at den private opsparing, der tog et opsving i fjor, igen vil falde og dermed medføre risiko for et større underskud på betalingsbalancen end anslået. Specielt vil jeg naturligvis gerne efterlyse, om økonomi- og budgetministeren har kommentarer til de virkninger på selve finansloven, som et forlig efter de retningslinjer, der nu ligger, vil kunne medføre via skatteindtægter og prisudvikling, men jo også via de konsekvenser, det måtte få for lønudviklingen på det offentlige område. Det er jo vigtigt, at den løn- og prisreserve, der er i finanslovsforslaget, kan holde, og jeg vil gerne efterlyse ministerens vurdering af, om dette stadig er tilfældet også på det grundlag, vi nu kender for den fremtidige lønudvikling.

Jeg skal slutte med at beklage, som ven-